Само е тръгнала,
— Мъже, тате
— ~~Бащо~~, дядо, що е тоно, —
„Що се такъ се блъска?
„Да ли горската рѣкица
„Конарятъ пѣсъка?
Тръгна дядо и се вгледа
Въ горската тръпеска,
Весела, радостенъ подсъкна
И гатъ полъка.

Ей, ти горо, тъмна горо,
Извадо на аслани
Кой те лъжѣ пъли, горо,
Кой тѣ гнѣв зрости?
Никой, никой! а си сама
Спрѣтни и засмѣнъ
~~Сиромна, сиротна~~

„Аз съ вѣй горо, тъмни горо, —
„При Милотински,
„Та що ми сте, гнѣй, лъжѣ
„Все земени бѣй?
„А па въ сонъ ръмнала
„Мисли и зелени?
„И съ исканъ да не пъна,
„Кръвце да не кѣтна!
„Но хаите, мъжи другари,
„Кой бѣ тръгъ не пъгнѣ?
„Бѣ е моя дѣдъ тъмна?
— Въ гъсъ зарвенъ!
„Бѣ е моята свидна майка? —
„Трава надъ гой нижне!
„Комаръ брадъ, ти сестрица
„Да ме прѣгрѣши, —
„Ядно свѣтно лице имаше —
„Не нелъ лъ зеле!
— Що е, ~~дядо~~ тате, що се радваш,
Що те тъй покланя?
Гроба близо — смъртъ де гоча,
Да ли тъй те радва?
— Гъч, мой синко! — ~~Бащо, синко~~. — гроба близо,
Нема що да сгрешиш —
Но да подемъ на колѣни
Богу да се молимъ!
Да се молимъ за вълци си
И за майки лишни,
Що съ тъжовни ръмнаци
Бѣлгари радѣни
Да се молимъ за горкиръ
На тъмна грѣтни, —
И за ~~грѣтъ~~ тъмна, що на батка
Тъгнъ ли съ мъртви.
Да се молимъ за ръмнаци,
Що отиватъ тамо,
Съ мъдръ свѣщенъ въ гръдъ
Съ пушкитѣ на рамо.
Да се молимъ за родина
Лична, но нещастна,
Що подъ звѣрското тиранство
Сѣхне, вѣне, гасне...
— Да се молимъ! — каза Петръ —
Подемъ на колѣни
И сльзъ него дядо подръ
Съ устѣ засмѣни.
И ~~тъжна~~ тъмна молитва се дигна на горѣ,
На двата другарѣ — убити съдба,
Що тъка прилѣдитъ съ притиснара вала